

Arrest

nr. 116 726 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMONT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een 31-jarige Pashtoun en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Muradkhail, in het district Nijrab van de provincie Kapisa. U heeft daar ook steeds gewoond met uw familie. U bent gehuwd en heeft drie kinderen.

In Afghanistan ging u nooit naar school maar hielp u uw vader en uw ooms om voor het vee te zorgen. Jullie waren Kuchi en trokken vaak rond met het vee.

Ongeveer 18 jaar geleden werd uw vader vermoord omwille van een politiek geaard probleem tussen uw familie en de familie van S. (...), een neef van uw grootvader. Uw oom van moeders zijde was toen lid van de partij Hizb Islami en kwam vaak bij jullie op bezoek voor enkele dagen. S. (...) was lid van het rivaliserende Jamiat Islami. Op een dag kwam M. O. (...), de neef van S. (...), bij jullie langs en

toen werden uw vader en uw oom langs moederszijde vermoord. Vanaf die dag hadden jullie problemen met de familie van S. (...). Hij was een lokale machtige warlord die achtereenvolgens gevochten heeft met Ahmad Shah Massoud, de Taliban en die nu zijn diensten levert aan het Karzai regime.

Na de dood op uw vader werd de oom van M. O. (...) gedood door uw oom. Daarop werd er een Jirga (volksraad) georganiseerd om tot een oplossing voor jullie conflict te komen. Een deel van de oplossing was dat M. O. (...) met uw zus S. (...) zou huwen en u en uw oom elk een vrouw zouden krijgen uit de familie van S. (...). Zo gezegd, zo gedaan. Zes maand nadat uw zus met M. O. (...) gehuwd was stierf zij echter een mysterieuze dood, waarna de vete tussen beide families weer opflakkerde.

Er werden nog verschillende mensen van de familie van S. (...) vermoord, waaronder de broer van S. (...) in 2009, M. O. (...) in 2011 en 7 andere familieleden op 12 december 2012. Niemand van uw familie was hierbij betrokken maar ze werden telkens beschuldigd door S. (...) zijn familie. Uw oom S. (...) werd in 2012 gearresteerd en zit momenteel in de gevangenis voor de moorden van 12 december 2012.

U verliet omwille van al deze problemen Afghanistan in 2004. U bleef geruime tijd in Iran en in 2006 kwam u aan in Griekenland. U bleef er tot 2013 en u kreeg er een tijdelijk verblijfsstatuut en een Afghaans paspoort onder de valse naam van O. S. (...). U was bang om uw echte naam te geven omwille van de familie van S. (...) die contacten zou hebben in Europa. U hoorde via een geldwisselaar in Kabul dat de familie van S. (...) 50.000 dollar zou beloofd hebben voor degene die u en uw oom, die eveneens in Griekenland verblijft, kon vermoorden. Daarnaast voelde u zich als migrant in Griekenland niet langer veilig door de fascistische straatbendes. Omwille van deze redenen besloot u om naar België te komen. U vroeg hier asiel aan op 27 juni 2013.

Uw broer G. (...) (CGVS 10/16256) vroeg eveneens in België asiel aan en op 7 februari 2011 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee Griekse vreemdelingenkaarten, een attest voor bijstand vanwege de "Greek council for Refugees" en een Afghaans paspoort uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Sofia op 31 oktober 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u in Griekenland steeds het alias O. S. (...) gebruikt heeft, niet enkel ten aanzien van de Griekse autoriteiten maar eveneens ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten bij het aanvragen van uw paspoort (CGVS, p. 3, p. 17). Uw verklaring als zou u dit gedaan hebben uit vrees voor de familie van S. (...) lijkt weinig aannemelijk. Zo lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij "agenten" zouden hebben in Turkije die voor hen werken en vrienden hebben in Griekenland die u zouden viseren. Dit is op zich een blote bewering die nergens op gebaseerd is en om evidente redenen weinig waarschijnlijk is. Daarnaast is het vreemd dat wanneer bij het begin van het interview op het CGVS hier verder op doorgegaan wordt en u gevraagd wordt hoe u dat alles weet, u enkel verklaart dat u in Griekenland geen concrete problemen hebt gehad en dat u weet heeft van die belagers omdat het ook verre familie is van u maar dat ze niet weten dat u daar (Griekenland) was (CGVS, p. 3). Op het einde van het interview, wanneer u gevraagd werd of u nog iets wilde toevoegen, verklaarde u dan plots ook nog dat er een beloning zou zijn uitgereikt van 50.000 dollar voor het vermoorden van u of uw oom en dat een potentiële huurling die door S. (...) zijn familie werd ingehuurd door de Duitse geheime dienst werd opgepakt in Griekenland (CGVS, p. 20). Dit is op zich opnieuw een bewering die op niet meer dan geruchten lijkt gebaseerd te zijn en daarenboven is het uiterst vreemd dat u dit pas aanhaalt bij het einde van het interview en niet in het begin, wanneer naar die specifieke problemen gepeild werd. Indien dit werkelijk gebeurd was dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u daar meteen melding van maakt en dat u de Griekse autoriteiten hiervan op de hoogte brengt, u was immers toch legaal in Griekenland. Daarnaast zou eveneens kunnen verwacht worden dat uw oom, die ook door deze personen geviséerd zou wordt volgens uw verklaringen (CGVS, p. 20), eveneens Griekenland zou verlaten. Bovenstaande redenen nopen er ons toe te besluiten dat u uw echte identiteit moedwillig verzwegen hield voor de Griekse en Afghaanse autoriteiten zonder dat u ons een zicht geeft op de redenen waarom u dit precies deed, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Daarnaast dient gesteld te worden dat de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op een aantal cruciale punten afwijken van en tegenstrijdig zijn met de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview op het CGVS. Zo verklaarde u er dat uw oom S. (...), na de verzoening van 2004, een familielid van M. O. (...) doodde (CGVS vragenlijst van 27 juni 2013 afgenomen op DVZ, p.4). Tijdens uw interview op het CGVS verklaarde u echter dat geen enkel van uw

vijanden vermoord werd door iemand van uw familie en dat na 2004 de verzoening onder druk kwam te staan door de dood van uw zus S. (...) die met M. O. (...) gehuwd was (CGVS, pp. 12 -13). Dit laatste liet u dan weer na te vertellen op DVZ. Verder verklaarde u op DVZ ook dat er vijf familieleden van S. (...) werden vermoord in 2012 en dit 20 dagen na de arrestatie van uw oom S. (...) (CGVS vragenlijst van 27 juni 2013 afgenomen op DVZ, p.4), terwijl u het tijdens uw interview op het CGVS steevast over 7 personen had die drie maand na de arrestatie van uw oom werden vermoord (CGVS, p. 12, p. 14). Daarnaast verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat S. (...) "connecties" had met M. O. (...) (CGVS vragenlijst van 27 juni 2013 afgenomen op DVZ, p.4), terwijl u op het CGVS verklaarde dat het neven waren (CGVS, p.10). Gezien het hier de twee protagonisten uit uw relaas betreft kan verwacht worden dat u hier een eenduidige versie over geeft. Dit, samen met alle voormelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op DVZ en deze die u aflegde tijdens uw interview op het CGVS doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Indien u dit alles werkelijk heeft meegemaakt dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat u er een éénduidige versie van weet weer te geven.

Verder is het ook uiterst vreemd dat uw broer G. (...) (CGVS 10/16256) die samen met u het land verlaten heeft omwille van dezelfde problemen (CGVS, p. 13) een compleet ander relaas brengt dan u zelf. Zelfs wanneer we rekening houden met de jonge leeftijd van uw broer ten tijde van zijn interview op het CGVS (16 jaar), dan nog is het weinig waarschijnlijk dat hij geen weet heeft van de problemen waarvoor hij zijn land moest verlaten. Zo verklaarde uw broer tijdens zijn interview op DVZ aan dat hij had moeten vluchten omdat hij samen met u wapens had moeten transporteren voor de Taliban en verklaarde hij op zijn interview op het CGVS dat hij Afghanistan verlaten had omwille van de algemene onveiligheid ten gevolge van de aanslagen van de Taliban (zie beslissing CGVS 1016256 in administratief dossier). Verder haalt uw broer geen enkel probleem aan dat door u werd aangehaald in het kader van uw asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 1016256). Indien u en uw broer omwille van dezelfde redenen Afghanistan dienden te verlaten dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat jullie tot op een bepaalde hoogte dezelfde redenen aanhalen. Dat er geen enkel raakvlak bestaat tussen de redenen die jullie aangeven voor jullie asielaanvraag is uiterst merkwaardig en kan niet verklaard worden door enkel te verwijzen naar de jonge leeftijd van uw broer.

Gezien uw verklaringen betreffende de kernelementen van uw asielrelaas ongeloofwaardig zijn en u verder geen direct relevante bewijsstukken van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten neerlegt kan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u op basis daarvan niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. U bent een volwassen jongeman die tot de Pashtounse meerderheid behoort (CGVS, p. 9). U spreekt eveneens de tweede landstaal Dari (CGVS, p. 5) en u kan ook wat Engels spreken (CGVS, p. 3). U hebt bovendien een relevante beroepservaring als vloerbedekker opgedaan in Griekenland (CGVS, p. 14). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u familie heeft die in Kabul stad woont (CGVS, p. 9). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul en u aldaar in uw levensonderhoud kunt voorzien. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, eerste onderdeel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht. In het tweede onderdeel van het eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Verzoekende partij haalt vervolgens in het eerste onderdeel van het tweede middel de schending aan van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de (materiële) motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij beroept zich in een tweede onderdeel nogmaals op de schending van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet en haalt tenslotte in een derde en laatste onderdeel van het tweede middel de schending aan van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad wijst erverzoekende partij op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekende partij werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2013 ter invulling van de vragenlijst en eenmaal op het Commissariaat-generaal op 6 augustus 2013 (administratief dossier, respectievelijk stuk 9 en stuk 5). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonbaar hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratief dossier (stuk 13, landeninformatie) en verzoekende partij had gebruik makend van haar inzage-recht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen kan dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreft de door verwerende partij gedane vaststelling dat het uiterst merkwaardig is dat verzoekende partij in Griekenland steeds het alias O. S. heeft gebruikt, niet enkel ten aanzien van de Griekse autoriteiten maar eveneens ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten, merkt verzoekende partij op dat de redenen die in de bestreden beslissing werden uiteengezet om tot dit besluit te komen, niet afdoende zijn. Verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk heeft weergegeven dat zij deze valse naam heeft gebruikt uit angst dat de familieleden van S. haar zouden kunnen opsporen en belagen in Griekenland. Zij weet immers dat de familie van S. bepaalde familieleden en handlangers heeft in Turkije en Griekenland. Zij weet dit omdat deze familieleden ook verre familieleden zijn van haarzelf. Verzoekende partij bekritiseert dat verwerende partij dienaangaande slechts heeft gesteld dat het weinig waarschijnlijk is dat de familie van S. familieleden en handlangers in Turkije en Griekenland zou hebben, zonder te motiveren waarom deze verklaring dan weinig waarschijnlijk is. Voor zover verwerende partij enkel kan vaststellen dat haar verklaring onwaarschijnlijk is en zij hiervoor geen specifieke redenen kan geven, dient haar het voordeel van de twijfel te worden toegekend, aldus verzoekende partij.

Aangaande de opmerking dat verzoekende partij zich ook ten opzichte van de Afghaanse autoriteiten bediende van een alias, verduidelijkt verzoekende partij dat het gebruik van een valse naam des te aannemelijker is ten opzichte van haar autoriteiten, aangezien bepaalde familieleden van S. voor de Afghaanse autoriteiten werken en deze haar dan ook zouden kunnen opsporen.

Waar verwerende partij eveneens motiveert dat het merkwaardig is dat verzoekende partij slechts aan het einde van haar interview heeft verklaard dat zij via een geldwisselaar in Kabul heeft vernomen dat de familie van S. 50.000 dollar had beloofd aan een mensensmokkelaar in Griekenland om haar en haar oom te vermoorden, bemerkt verzoekende partij dat zij aanvankelijk heeft verklaard dat zij geen concrete problemen heeft gehad in Griekenland omdat de familie van S. er nooit in geslaagd is om haar effectief op te sporen en te belagen. Zij heeft dit enkel via een vriend uit Afghanistan vernomen en zij werd dus nooit effectief door de mensensmokkelaar bedreigd.

Tot slot legt verzoekende partij nog uit dat haar oom niet is gevlucht uit Griekenland omdat hij momenteel niet over de nodige papieren beschikt om Griekenland te verlaten.

2.2.4.2. De Raad kan zich niet aansluiten bij het betoog van verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij dat de door verzoekende partij aangegeven redenen waarom zij een valse naam heeft gebruikt om evidente redenen onwaarschijnlijk en onaannemelijk zijn, niet afdoende is. Zo kon de uitleg dat verzoekende partij al die tijd in Griekenland een valse naam heeft moeten gebruiken uit vrees voor de familie van S., die "agenten" zou hebben in Turkije die voor hen werken en vrienden in Griekenland die haar zouden viseren en dat zij dit weet omdat haar belagers verre familie zijn van haar, volgens de Raad immers met recht als een blote bewering worden bestempeld die nergens op gebaseerd is en om evidente redenen weinig waarschijnlijk is. Tevens wijst de Raad erop dat het besluit van verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij haar echte identiteit moedwillig verzwegen hield voor de Griekse autoriteiten zonder dat zij hiervoor een duidelijk zicht heeft gegeven op de redenen waarom zij dit heeft gedaan haar algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt, tevens gebaseerd is op de vaststelling dat het uiterst merkwaardig is dat verzoekende partij haar valse naam eveneens heeft gebruikt ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten bij het aanvragen van een paspoort en dat verzoekende partij, na

aanvankelijk te hebben verkondigd dat zij geen concrete problemen heeft gehad in Griekenland met de vrienden van de familie van S., op het einde van haar gehoor dan plots nog melding maakte van het feit dat er een beloning zou zijn uitgereikt voor het vermoorden van haar of haar oom en dat een potentiële huurling die door de familie van S. werd ingehuurd door de Duitse geheime dienst werd opgepakt in Griekenland. Hierbij merkt verwerende partij nog op dat ook deze bewering niet meer dan op geruchten lijkt te zijn gebaseerd en dat er bovendien redelijkerwijze van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij dergelijk incident aan de Griekse autoriteiten had meegedeeld, nu zij legaal in Griekenland verbleef. Tot slot heeft verwerende partij ook nog gemotiveerd dat zou kunnen worden verwacht dat haar oom, die eveneens door deze personen zou worden geviséerd, dan ook zou zijn gevlucht uit Griekenland. Gelet op het geheel van deze vaststellingen, die verzoekende partij overigens allemaal bespreekt in haar verzoekschrift en waaraan zij echter geen afbreuk kan doen (zie hieronder), kan worden vastgesteld dat de motivering in kwestie wel degelijk als afdoende kan worden beschouwd. Het louter tegenspreken van het weinig waarschijnlijk karakter van haar verklaring dat de familie van S. vrienden zou hebben in Griekenland die haar zouden proberen op te sporen om haar te belagen, kan geen afbreuk doen aan de motivering in kwestie.

Nopens de uitleg van verzoekende partij dat het gebruik van een valse naam des te aannemelijker is ten opzichte van haar autoriteiten, aangezien bepaalde familieleden van S. voor de Afghaanse autoriteiten werken en deze haar dan ook zouden kunnen opsporen, merkt de Raad op dat, wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd waarom zij opnieuw haar valse naam heeft opgegeven voor het aanvragen van het Afghaans paspoort, zij het volgende stelt: *“Ze schreven mijn kaart van die kaart hier (AZ toont andere rode Griekse kaart).”* (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Uit haar verklaringen blijkt derhalve dat zij van haar autoriteiten een paspoort heeft verkregen waarin haar valse naam wordt vermeld, omdat haar Griekse verblijfsdocumenten, die zij in het kader van deze aanvraag heeft voorgelegd, werden opgesteld aan de hand van deze naam. Nu verzoekende partij op geen enkel moment melding heeft gemaakt van een risico om documenten aan te vragen op basis van haar eigen naam omdat bepaalde familieleden van S. voor de Afghaanse autoriteiten zouden werken, wordt deze uitleg dan ook door de Raad als een *post-factum*-bewering beschouwd.

Betreft de ter vergoelijking aangebrachte uitleg dat verzoekende partij heeft vermeld dat zij geen concrete problemen heeft gehad in Griekenland omdat de familie van S. er nooit in geslaagd is om haar effectief op te sporen en te belagen, merkt verzoekende partij op dat het louter herhalen van hetgeen zij initieel heeft aangegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij pas op het einde van haar gehoor heeft aangegeven dat zij wel degelijk meer informatie had over de concrete belagingspogingen van de familie van S., terwijl zij eerder tijdens het gehoor uitgebreid werd bevraagd over dit onderwerp. Dat verzoekende partij uiteindelijk geen problemen zou hebben ondervonden in Griekenland met deze personen, neemt niet weg dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij dergelijke cruciale informatie van meet af aan zou hebben medegedeeld, wanneer hiernaar werd gevraagd.

Daar waar verzoekende partij nog aanhaalt dat haar oom momenteel niet over de geldige documenten beschikt om Griekenland te verlaten, merkt de Raad op dat deze uitleg niet kan overtuigen. Immers, indien haar oom, net zoals verzoekende partij zelf, in Griekenland werkelijk zou vrezen voor zijn leven doordat hij er zou kunnen worden opgespoord en belaagd door de familie van S., die daar vrienden zou hebben, ziet de Raad niet in op welke wijze het feit dat hij niet over de geldige documenten beschikt hem zou kunnen tegenhouden om Griekenland effectief te verlaten teneinde zijn leven te redden.

Betreft het betoog van verzoekende partij dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit onderhavig arrest blijkt dat dit echter niet het geval is, waardoor verzoekende partij dit voordeel dan ook niet kan worden toegekend.

2.2.5.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en hetgeen zij verteld heeft op het Commissariaat-generaal, merkt verzoekende partij in het algemeen op dat zij op zeer gedetailleerde wijze de oorsprong van de familieveto, de verschillende gebeurtenissen en de betrokken personen heeft willen weergeven tijdens de interviews. Zij meent dat er ten gevolge van de complexiteit van de situatie blijkbaar bepaalde verklaringen niet correct werden weergegeven in de gehoorverslagen. Dit blijkt eveneens uit de feitenweergave in de bestreden beslissing, die op bepaalde vlakken niet correct is.

Verzoekende partij is dan ook de mening toegedaan dat de door verwerende partij vermelde tegenstrijdigheden niet te wijten zijn aan haarzelf, maar eerder aan de complexiteit van de situatie, de verwarring, de verkeerde interpretatie en mogelijke misverstanden in hoofde van de tolk of de interviewer die daaruit voortvloeiden.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij oppert dat de door verwerende partij gedane tegenstrijdigheden niet te wijten zijn aan haarzelf, maar eerder aan de complexiteit van de situatie, de verwarring, de verkeerde interpretatie en mogelijke misverstanden in hoofde van de tolk of de interviewer die daaruit voortvloeiden, verwijst de Raad naar onderstaande bespreking, waaruit blijkt dat er *in casu* geen sprake is van een verkeerde interpretatie van haar verklaringen door verwerende partij. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen concrete argumenten naar voor brengt waarmee zij kan aantonen dat er zich misverstanden hebben voorgedaan tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met de interviewer en/of de tolk en dat hierdoor bepaalde verklaringen niet correct werden weergegeven in de gehoorverslagen. Dit blijkt ook niet uit onderstaande weergegeven argumentatie van verzoekende partij.

2.2.6.1. Nopens de bevinding dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat haar oom Sa., na de verzoening in 2004, een familielid van M. O. doodde, terwijl zij later op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat geen enkele van haar vijanden werd vermoord door iemand van haar familie en dat na 2004, de verzoening onder druk kwam te staan door de dood van haar zus Sh., hetgeen zij dan weer niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, betoogt verzoekende partij dat het duidelijk gaat om een misverstand. Zij heeft immers ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk aangegeven dat bepaalde van haar ooms, familieleden van S. hebben vermoord. Zo heeft zij aangegeven dat haar oom Z. vlak na de moord op haar vader een oom van M. O. heeft vermoord en dat deze moord leidde tot de organisatie van de eerste volksraad om de familievete op te lossen. Daarnaast vertelde zij ook dat haar oom Sa. in 2004 een ander familielid van S. heeft vermoord en dat dit leidde tot de organisatie van een tweede volksraad. Verder stelde zij dat er na de tweede volksraad nog zeven familieleden van S. en M. O. werden vermoord. Gevraagd naar de betrokkenheid van haar familieleden antwoordde zij dat geen van haar familieleden waren betrokken bij de moord op deze zeven personen, maar dat de familieleden van S. hen hier wel van beschuldigden. Bijgevolg is er dan ook geen sprake van een tegenstrijdigheid, zo concludeert verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad wenst er voor de duidelijkheid op te wijzen dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende heeft gesteld: *“Een tijdje later, tijdens mijn verblijf in Griekenland doodde Sa. (een van de 9 ooms) een familielid van M. O. De twee families stelden opnieuw een regeling op. In het jaar 2009 werd er een familielid van M. O. vermoord en men beschuldigden mijn oom Sa. Op dat moment vluchtte mijn familie naar Koh Safi.”* (administratief dossier, stuk 9, p. 4). Op het Commissariaat-generaal werden dan weer de volgende verklaringen afgelegd:

“Maar het conflict was daarmee dan nt opgelost?”

Neen, na die oplossing waren er nog 8 familieleden die vermoord werden.

(...)

Wie doodde er al die leden van hun familie?

Degene die vermoord werd in 2009, daarvoor beschuldigden ze mijn oom Sab. In 2012 Sab. werd gearresteerd door de overheid.

(...)

En al die anderen, wie vermoorde hen?

M. O., die was bezig met het smokkelen van verdovende middelen maar ze beschuldigden ons ook. S. als een commandant, had ook veel conflicten met anderen, niet enkel met ons.

Dus geen van hen werden door uw familieleden vermoord?

Neen, voor zover ik weet werd er niemand vermoord door één van ons.” (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13). De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk blijkt dat er na de verzoening tussen beide families, die werd verbroken door Sh., de zus van verzoekende partij, nog mensen werden vermoord maar dat deze personen niet werden vermoord door haar familieleden, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft gesteld dat een familielid van haar in 2009 een familielid van M. O. heeft vermoord. Verzoekende partij tracht beide versies met elkaar te doen rijmen door in het verzoekschrift te stellen dat haar oom Sa. in 2004 nog een ander familielid van S. heeft vermoord en dat dit leidde tot de organisatie van een tweede volksraad. Pas nadien zouden er dan nog zeven personen zijn vermoord, maar niet door haar familieleden. Deze verklaringen kunnen echter niet worden teruggevonden in het gehoorverslag, waardoor kan worden besloten dat de tegenstrijdigheid overeind blijft.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij eerst op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat er vijf familieleden van S. werden vermoord in 2012 en dit 20 dagen na de arrestatie van haar oom Sa., terwijl zij het op het Commissariaat-generaal steevast had over zeven personen die werden vermoord drie maand na de arrestatie van haar oom Sa., merkt verzoekende partij op dat ook deze zogenaamde tegenstrijdigheid het gevolg is van een verkeerde interpretatie van haar verklaringen. Wanneer zij het had over zeven personen, had zij het immers over het totaal aantal familieleden die werden vermoord na de verzoening van 2004. Het gaat meer bepaald over de moord op de broer van S. in 2009, de moord op M. O. in 2011 en de moord op S. en vijf andere personen in 2012. Zij verklaarde bijgevolg zowel tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat er vijf personen werden vermoord op 12 december 2012, zo benadrukt verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat de uitleg van verzoekende partij dat, wanneer zij het op het Commissariaat-generaal had over zeven personen, zij sprak over het totaal aantal familieleden die werden vermoord na de verzoening van 2004, niet opgaat, nu zij op het Commissariaat-generaal het volgende heeft gesteld: *“Zeven van hen van hun familie op 12/12/12. En één in 2009 de broer van S. in een woestijn. En M. O. in 2011.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Uit deze verklaring blijkt duidelijk dat verzoekende partij de moord op de broer van S. en op M. O. niet rekent tot de zeven familieleden die (in totaal) werden vermoord. Voornoemde tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

2.2.8.1. Wat betreft de bevinding dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat S. “connecties” had met M. O., terwijl zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat het neven waren, verduidelijkt verzoekende partij dat de vader van M. O. eigenlijk de zoon van een neef van S. is. Verzoekende partij vindt dat haar niet kan worden verweten dat zij de familieband tussen deze twee personen niet tot in detail heeft beschreven tijdens beide interviews. Zij was er zich niet van bewust dat dit één van de doorslaggevende elementen zou zijn in de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende heeft verklaard: *“De commandant S. had connecties met M. O. en zijn broer werd tevens vermoord in 2009.”* (administratief dossier, stuk 9, p. 4), terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij neven waren (administratief dossier, stuk 5, p. 10). De Raad treedt verwerende partij bij waar deze stelt dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij met betrekking tot de (band tussen) twee hoofdpersonen uit haar vluchtrelaas toch wel eenduidige en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift dan weer een andere versie van de feiten geeft door te stellen dat de vader van M. O. de zoon van een neef van S. is. Dat verzoekende partij zich er niet van bewust zou zijn geweest dat dergelijke elementen doorslaggevend zouden zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de tegenstrijdigheid in kwestie, waarbij de Raad nog opmerkt dat verzoekende partij tevens met betrekking tot andere elementen in haar asielrelaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd waar zij geen geldige verklaring voor kan bieden (zie *supra*).

2.2.9.1. Inzake de bevinding dat verzoekende partij en haar jongere broer G. een compleet ander relaas hebben gebracht, wijst verzoekende partij erop dat zij reeds tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat haar broer nog erg jong was toen zij Afghanistan ontvluchtten. Haar jongere broer werd opgeëist door de Taliban om mee te vechten een hun zijde. Deels om die reden moest hij Afghanistan verlaten. Verzoekende partij benadrukt dat haar broer echter niet op de hoogte was van het feit dat hij ook gevaar liep ten gevolge van de vete met de familie van S.. Hij werd als kind immers niet betrokken bij de besprekingen betreffende de familievete, nu dit zou ingaan tegen de traditie. Het is volgens verzoekende partij dan ook normaal dat haar broer (de onderliggende redenen van) deze familievete niet heeft vermeld. Dit doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de door haar verklaarde gebeurtenissen, zo meent verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad kan zich dienaangaande aansluiten bij het door verwerende partij geformuleerde antwoord in dier nota met opmerkingen: *“In zo ver dat verzoeker aangaande de opgeworpen tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer G., aanhaalt dat deze laatste nog erg jong was toen zij Afghanistan verlaten hebben, dat zijn broer niet op de hoogte was van de vete met de familie van S., daar hij als kind niet betrokken was bij de besprekingen betreffende deze familievete, antwoordt verweerder dat dergelijke vergoelijkningen aangaande de (jonge) leeftijd van zijn broer niet kunnen overtuigen. Zelfs wanneer rekening gehouden wordt met de jonge leeftijd van verzoekers broer*

ten tijde van zijn interview op het CGVS (16 jaar), dan nog is het niet geloofwaardig dat hij niet in het minst op de hoogte blijkt te (zijn) van deze problemen waarvoor verzoeker beweert dat hij en zijn broer, Afghanistan dienden te verlaten. Verzoekers broer haalde tijdens zijn interview op DVZ aan dat hij is moeten vluchten omdat hij samen met verzoeker wapens had moeten transporteren voor de Taliban en op het CGVS verklaarde verzoekers broer dat hij Afghanistan verlaten had omwille van de algemene onveiligheid ten gevolge van de aanslagen van de Taliban (zie beslissing CGVS 1016256 in administratief dossier). In het licht hiervan, merkt verweerde op dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer geen enkele melding maakt van deze familievete (zie gehoorverslag CGVS1016256). Zelfs indien verzoekers broer niet op de hoogte was van de details van deze familievete of niet betrokken zou zijn geweest met de besprekingen, dan nog is het niet aannemelijk dat verzoekers broer totaal andere redenen aanhaalt voor het vertrek van hemzelf én verzoeker uit Afghanistan. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze vete reeds 18 jaar aan de gang was en een enorme impact had op verzoekers familie, namelijk zijn vader en een aantal andere familieleden (waaronder vermoedelijk ook verzoekers hun zus) werden omgebracht door leden van de familie van S., verzoeker en zijn oom dienden een vrouw te huwen van de familie van S. en uiteindelijk zijn verzoeker en zijn oom omwille van deze familievete vertrokken uit Afghanistan in 2004 en zijn verzoeker en (volgens verzoeker) zijn broer G. om deze reden naar België gekomen. Gezien deze zware familievete, die een grote impact had op verzoekers en zijn broer zijn familiegeschiedenis, kan wel degelijk verwacht worden dat verzoekers broer G., minstens hiervan op de hoogte is en hiervan ook enige melding maakt in het kader van zijn asielaanvraag."

2.2.10.1. Verzoekende partij legt uit dat zij tussen het ontvangen van de bestreden beslissing en het indienen van haar verzoekschrift oprechte inspanningen heeft geleverd om documenten te bemachtigen die haar asielrelaas kunnen staven en dit is haar ook gelukt. Zij brengt bij haar verzoekschrift het volgende bij: "*Stukken betreffende de strafrechtelijke veroordeling van Verzoekers oom Sa. tot staving van Verzoekers asielrelaas*" (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Per fax d.d. 19 december 2013 legt verzoekende partij een kopie neer van de beëdigde vertaling van deze documenten naar het Nederlands. Verzoekende partij hamert erop dat deze nieuwe documenten aantonen dat haar verklaringen waarachtig zijn. Zij wijst er tevens op dat er nog foto's en een video zullen worden opgestuurd die zij "*volgende maand*" zal ontvangen.

2.2.10.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen foto's en/of video's heeft neergelegd, waardoor met deze opmerking hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden.

Verder bemerkt de Raad dat de door verzoekende partij als bijlage 2 bij het verzoekschrift bijgebrachte documenten aangaande de strafrechtelijke veroordeling van haar oom Sa., slechts kopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Deze fotokopieën worden ter terechtzitting nogmaals neergelegd voorzien van een vertaling. Tevens duidt de Raad er volledigheidshalve op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.2.11.1. Verzoekende partij onderstreept dat uit haar asielrelaas kan worden afgeleid dat zij een gegronde vrees koestert om in Afghanistan het slachtoffer te worden van bloedwraak. Zij wijst erop dat UNHCR in haar "*eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" (bijlage 3 bij het verzoekschrift) uitdrukkelijk stelt dat personen die het slachtoffer dreigen te worden van bloedwraak, alsook hun familieleden, internationale bescherming dienen te krijgen als vluchteling op basis van het feit dat zij behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoekende partij geeft vervolgens achtergrondinformatie over de bloedwraak in Afghanistan, benadrukt dat het *in casu* duidelijk om een geval van bloedwraak gaat en dat de familieleden van S. nog steeds uit zijn op bloedwraak voor de moorden waarvan ze haar familie beschuldigen. Ook benadrukt verzoekende partij dat de Afghaanse autoriteiten haar geen bescherming kunnen bieden tegen dit gevaar gelet op de beperkingen van de macht van de autoriteiten om burgers te beschermen, de hoge graad van corruptie, alsook het feit dat de traditionele vorm van geschillenbeslechting door een groot segment van de Afghaanse maatschappij wordt aanvaard. Zij verzoekt dan ook om te worden erkend als vluchteling.

2.2.11.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat uit het feit dat verzoekende partij zich in Griekenland en ten overstaan van de Afghaanse autoriteiten, zonder duidelijke/geldige reden, bediende van een alias, het feit dat zij verschillende tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd en uit de vaststelling dat zij en haar broer een compleet ander relaas hebben aangebracht, dient te worden besloten dat aan haar asielproblematiek, met name de familievete die reeds lang zou heersen tussen haar familie en de familie van S., voor wie zij een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, geen enkel geloof kan worden gehecht. Het benadrukken van de vrees om het slachtoffer te worden in het kader van een familievete en het hierbij verwijzen naar de voormelde UNHCR-*"guidelines"*, is dan ook niet dienstig. Verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd en dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

2.2.12. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangehaalde vluchtrelaas. De vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing enkel werd onderzocht of zij al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat niet werd onderzocht waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet. De enige motivering die verwerende partij hierover weergeeft in haar beslissing is dat de door haar ingeroepen feiten ongeloofwaardig zijn. Deze motivering is niet voldoende aangezien de argumenten waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot dit besluit te komen worden weerlegd in het verzoekschrift, aldus verzoekende partij.

De Raad wijst er echter op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het door verzoekende partij aangevoerde argument kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

Wat betreft de stelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet omdat van haar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in haar regio van herkomst, argumenteert verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar ingeroepen feiten. Aangezien de familie van S. ook familieleden in Kabul heeft, is zij daar immers niet veilig en loopt zij daar eveneens een ernstig risico om het slachtoffer te worden van bloedwraak. Verzoekende partij voert tevens aan dat verwerende partij heeft nagelaten om haar de kans te geven om haar argumenten betreffende het voorgestelde interne vestigingsalternatief uiteen te zetten, terwijl de *"UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* stellen dat asielzoekers hieromtrent moeten worden gehoord (bijlage 3 bij het verzoekschrift, p. 73). Door haar niet de kans te geven om te antwoorden op het voorgestelde interne vestigingsalternatief, schendt verwerende partij de op haar rustende hoorplicht, zo meent verzoekende partij.

Waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar de familievete, wijst de Raad er wederom op dat aan deze problematiek geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit element kan dan ook niet dienstig worden aangehaald ter weerlegging van de vaststellingen die verwerende partij heeft gedaan omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Kabul. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen argumenten heeft aangevoerd en dat zij geen objectieve informatie heeft bijgebracht waarmee zij afbreuk kan doen aan het in de bestreden beslissing vermelde besluit dat van haar kan

worden verwacht dat zij zich in de hoofdstad Kabul vestigt teneinde aan de precaire veiligheidssituatie in haar regio van herkomst te ontsnappen. Het door verzoekende partij bijgebrachte "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*" (bijlage 4 bij het verzoekschrift), dat trouwens van februari 2010 dateert, bevestigt enkel dat in de hoofdstad Kabul geen "open combat" wordt gevoerd, dat de gewone Afghaanse burgers niet gevisieerd worden bij zelfmoordaanslagen en bembommen en dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend en gelokaliseerd is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burgers eerder beperkt is.

Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde schending van de hoorplicht, kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.2.1..

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat in hoofde van verzoekende partij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 kan worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT